

*«Героїзм починається з перемоги над самим собою».
(Леонід Сухоруков).*

В історії людства є події, пам'ять про які нетлінна. Є такі дні, коли люди забувають про метушню та міжособистісні розбрати і віддають данину пам'яті подіям минулого. День Перемоги 9 травня один із таких днів. Це день, коли все людство згадує про трагедію планетарного масштабу, вшановує подвиги народів та вчинки Людини. У нашій країні це свято особливо шанується, адже немає жодної родини, котрої б не доторкнулося колесо війни. Як співається в пісні Євгенія Аграновича: «Нема в Росії сім'ї такої, де б непам'ятним був свій герой». Це наша пам'ять, наша спадщина, наша історія.

З року в рік 9 травня ознаменовується парадом чи урочистою ходою ветеранів, покладанням квітів та вінків до могил невідомого солдата і вічного вогню, салютом. Газети й журнали розміщують на своїх шпальтах матеріали, присвячені подіям 1941-1945 років: документи, спогади учасників бойових дій, усіх тих людей, які пережили окупацію, фашистські концтабори; тих, хто працював по 18 годин на оборонних підприємствах в тилу нашої Батьківщини. Телеканали заповнюють ефіри документальними і художніми фільмами, присвяченими Великій Вітчизняній війні. Ми пам'ятаємо, ми вшановуємо.

Та час збігає, він невблаганний. З кожним роком залишається дедалі менше ветеранів, людей, які пережили пекло війни, та й просто очевидців тих часів. Цей факт змушує нас стати ще більш чуйними до їхніх доль, змушує постаратися зібрати якомога більше свідчень, так би мовити, з перших рук, поки ще є така унікальна можливість. Адже підрастає нове покоління молоді, яке в силу політичної ситуації в нашій країні, в силу

нескінченного, руйнівного реформування середньої освіти і постійного переписування історії, вже майже нічого не знає про Велику Вітчизняну війну. І ці тенденції ведуть до стирання історії з пам'яті людей. А хто забуває свою історію, той приречений пережити її ще раз.

Досить важливу роль у вихованні молоді та збереженні пам'яті відіграє кінематограф. Усі ми виховувалися й зростали на радянських фільмах «про війну». Кожен із нас зможе без усяких зусиль пригадати хоча б 10-20 радянських фільмів про Велику Вітчизняну. Ми їх знаємо, ми їх пам'ятаємо, цитуємо, наспівуємо пісні з цих кінофільмів — ми їх любимо. Вони оспівували подвиг країни, подвиг народу, подвиг Людини. Нас вчили Любові до життя, до Батьківщини, вчили патріотизму, згуртованості в скрутну хвилину, взаємовиручці. Нам прищеплювалися такі поняття, як Честь, Совість, служіння народу. Усе те, що є невід'ємною складовою генетичного коду слов'ян. Адже ми завжди готові прийти на допомогу, віддати останнє тому, хто цього потребує, завжди об'єднуємося у скрутну хвилину. Навіть у найважчі часи ми, слов'яни, виживаємо за рахунок невичерпного оптимізму і властивого нам почуття гумору. Ми ніколи не забуваємо про одвічні людські цінності: безмежну любов, культуру, мораль, душевність. Тільки завдяки цим якостям люди вистоявали по дві зміни на заводах і фабриках, тільки вони змушували солдат рватися з окопів вперед — у бій, не замислюючись про себе, про свою долю, думаючи лише про долі майбутніх поколінь.

Останнім часом знімається багато фільмів про Велику Перемогу, ось тільки знімають їх уже по-іншому. Призабуті вже традиції радянського кінематографа, і чомусь вважається, що все радянське геть непридатне. Створюючи нинішні фільми, сценаристи, режисери, продюсери чомусь орієнтуються на традиції Голівуду. Дивисься такий фільм, начебто все й непогано — і сценарій чудовий, і гра акторів на висоті, і режисерські рішення досить цікаві, але після перегляду такого фільму залишається якийсь осад безвиході, відчувається спустошеність. Чому? Та тому що усі західні фільми тримають увагу глядача за рахунок страхів. Ці фільми похмурі за своїм змістом і, показуючи важкі життєві ситуації, вони не показують виходу з них для людини, навпаки — посилюють ситуацію жахливими подробицями.

Загострюючи увагу на трагічності подій, на безвиході людей, на тяжкості усього, що відбувається, що ж залишається глядачеві, увагу котрого привернув цей фільм? І де все те світле, що особливо загострюється в людях саме в таких ось складних життєвих ситуаціях? Почуття справедливості, допомога ближньому, об'єднання заради єдиної мети — здолати ворога. Адже не з-під палиці уся країна, падаючи від напруги, працювала цілу добу, недоїдаючи й недосипаючи. Не з почуттям апатії та відчуженості билися наші воїни. Усіма керувала Любов і Віра у світле майбутнє. Ні від жодної людини, котра пережила ті часи, ви не почуєте, що було легко. Кожен розкаже, як було важко під

час війни, а потім післявоєнна розруха, та, разом з цим, багато хто розповідає, що жили дружно — вся країна, як одна родина.

Сучасні фільми, зняті за американськими шаблонами, що тепер є еталоном у кіновиробництві, нав'язують чужі для нас цінності Заходу. Нас змушують думати, що все слов'янське «немодне», «неактуальне», «віджите». А чи так це насправді? Чому й для чого намагаються переформатувати нашу з вами свідомість? І найголовніше питання: чому ми з такою легкістю з усім цим погоджуємося? Чому ми почали забувати про культурно-моральні та духовні цінності, які є фундаментом будь-якого суспільства в усі часи людської цивілізації? І чи дійсно ми їх забуваємо, чи нас просто вчать (довго й нудно) забути себе, свою культуру, історію, традиції?

Не вийде! Бо насправді наше суспільство вже дуже скупило за добротою, дружелюбністю, за шанобливим ставленням людей один до одного — за усім тим, що завжди було домінуючим у нашому суспільстві. Настав час усім нам змінитися на краще, змінити своє ставлення до життя, до себе, до оточення. Змінити формат мислення на такий, де б переважав позитив скрізь: у думках, прагненнях, у вчинках. Змінимося ми з вами (кожен із нас) — зміняться й люди, які нас оточують, зміниться й суспільство загалом. Усе починається з елементарних речей. Просто даруйте людям добро, позитивний настрій, шануйте старше покоління, допомагайте незнайомим людям. Робіть прості і добрі справи щодня — вони заразливі. Адже люди завжди щось наслідують, а наслідувати добро не лише приємно — це надає життю неймовірних сил і сенсу. Як писав Леонід Сухоруков: «Героїзм починається з перемоги над самим собою».

Андрій Ковтунов